

**Przemówienie Jego Świątobliwości Papieża Franciszka
do uczestniczek Kapituły Generalnej
Unii Rzymskiej Zakonu Świętej Urszuli**

Sala Klementyńska

Czwartek, 3 października 2019 r.

Droгие Siostry!

Serdecznie pozdrawiam każdą z Was i dziękuję przełożonej generalnej. Kapituła generalna jest wydarzeniem łaski, wydarzeniem kościelnym: nawet jeśli celebryje się ją w najściślejszej tajemnicy, należy ona do życia Kościoła. Wszystko to jest szczególnie widoczne w odniesieniu do Waszej Kapituły, która ma temat: „*Ku nowemu życiu jako wspólnota ponadnarodowa*”. To jest wyzwanie!

Zestawienie tych dwóch słów: *wspólnota* i *ponadnarodowa*, prowadzi nas natychmiast do stawiania pytań, ponieważ pojęcia te wydają się sprzeczne. Ogólnie rzecz biorąc, termin *wspólnota* jest używany w odniesieniu do grupy ludzi, którzy mają dość ograniczone środowisko: na przykład wspólnota zakonna, wspólnota parafialna, krótko mówiąc, określona grupa ludu Bożego; a przymiotnik *ponadnarodowa* – przeciwnie, używany jest do określenia całości, ma powszechny zasięg, dociera na krańce ziemi. Wydaje się, że te dwa terminy nie powinny występować razem, ale taka jest rzeczywistość, w której żyjemy i której musimy stawić czoła.

Żyjemy w czasach coraz bardziej powiązanych i zamieszkałych przez ludy, które stają się częścią „globalnej wspólnoty”. Wszyscy jesteśmy bliżej wielkich wyzwań, przed którymi stoimy. Dziś nikt już nie może powiedzieć: „To mnie nie dotyczy”. Ochrona praw człowieka, zdobycze wolności myśli i religii, ewangelizacja dalekich i bliskich - zaczynając od siebie, sprawiedliwość społeczna, ochrona środowiska i wspólne poszukiwanie zrównoważonego rozwoju, humanistyczna perspektywa gospodarki, polityki, która rzeczywiście służy człowiekowi, nie są „problemami innych ludzi”, ale raczej są to *nasze* problemy, są to *moje* problemy; nie dotyczą już tylko ludu czy narodu, ale całego świata. Na przykład, paląca się Amazonia nie jest tylko problemem tego regionu, ale jest to problem globalny; zjawisko migracji nie dotyczy tylko niektórych państw, ale społeczności międzynarodowej i tak dalej.

Oto pełna nadziei zachęta wyrażona w drugiej części waszego tematu: „*Ku nowemu życiu*”. Słowa te nawiązują do tego, co często mówiła święta Aniela Merici: „*Żyćcie życiem nowym*”. Ale jak można iść w kierunku nowego życia?

Jest to możliwe dzięki otwarciu drzwi Chrystusowi i naśladowaniu Go w miłości, to znaczy w staniu się bliźnim każdego mężczyzny i każdej kobiety z każdego języka, ludu i narodu, z wielkim szacunkiem dla ich różnorodności, zarówno kulturowej, jak i religijnej.

W ten sam sposób i Wy, drogie siostry, w tym, co dotyczy Waszej tożsamości osobistej i oryginalności charyzmatu, który Was charakteryzuje, jesteście powołane do „życia życiem nowym”, do niesienia tchnienia nowego życia na krańce ziemi, wiedząc, jak odpowiedzialnie trwać pośród różnych ludów, narodów i kultur, aby przesłanie wiary, nadziei i miłości, które przynosicie, mogło pociągnąć ludzi do Chrystusa.

Kontekst, w którym żyjemy ma charakter międzynarodowy i międzykulturowy, stąd zachęcam Was do poszukiwania na modlitwie odpowiednich narzędzi, aby realizując Wasze wspólnotowe i indywidualne cele, nie tracić nigdy z oczu szerokiego horyzontu ludzkości, za którą Jezus oddał swe życie. Wyrażam nadzieję, że cała Unia Rzymska Zakonu Świętej Urszuli dokona odważnego wyboru misyjnego, zdolnego przemienić wszystko w ten sposób, że przyzwyczajenia, style życia, plany, języki oraz struktury władzy i apostołatu staną się odpowiednimi kanałami ewangelizacji we współczesnym świecie. By tego dokonać konieczne jest duszpasterskie nawrócenie struktur, tak, by coraz bardziej były ukierunkowane na „wychodzące”, bo jeśli nie są wychodzące, to nie są Kościołem, aby zachęcić do odpowiedzi wszystkich tych, którym Jezus ofiarowuje swoją przyjaźń.

Bardziej niż kiedykolwiek potrzebujemy konsekwentnego *świadcstwa*. Spójne *świadcstwo*, proszę, nie zapominajcie o nim! Kościół potrzebuje mężczyzn i kobiet, którzy, poczynając od własnego osobistego nawrócenia, są w stanie, z radością płynącą z Ewangelii, ofiarować innym słuchanie i zrozumienie.

Wy, drogie siostry, jesteście powołane do dawania tego *świadcstwa* jako wierne córki św. Anieli Merici, znajdując nowe inspiracje w jej charyzmacie, aby odpowiedzieć na pragnienie tego świata, który ostatecznie pragnie Chrystusa i Jego Miłosierdzia.

W tym kontekście chciałbym zachęcić was do kontynuowania z entuzjazmem Waszego zadania wychowawczego, zwłaszcza w czasie, gdy młodzi ludzie są przeciążeni ogromną ilością informacji i zdezorientowani szybkością, z jaką są one przekazywane. W związku z tym potrzebne jest podejście wychowawcze, które uczy nas krytycznego myślenia, rozpoznawania zalet i wad używanych przez nas środków i które może wskazać młodym ludziom drogę dojrzewania w wartościach.

Dobrze wiecie, że prawdziwy wzrost świadomości człowieka na temat wartości jest możliwy tylko poprzez połączenie edukacji z głoszeniem Ewangelii. Odbywa się to przede wszystkim dzięki *osobistemu świadcstwu*, dlatego zapraszam was, abyście dbały o Wasze *życie duchowe*.

Miłość do ludzi jest siłą, która prowadzi do spotkania z Bogiem i jest samym życiem duchowym, ponieważ ci, którzy kochają bliźniego, kochają Boga, podczas gdy ci, którzy nie kochają braci, „*chodzą w ciemności*”, „*trwają w śmierci*” i „*nie znają Boga*” (1 J 2,11; 3,14; 4,8). Kiedy żyjemy *duchem spotkania*, kiedy zbliżamy się do innych z zamiarem szukania ich dobra, otwieramy nasze wewnętrzne „ja”, aby otrzymać najpiękniejsze dary Pana. Za każdym razem, gdy spotykamy się z bratem i siostrą w miłości, nasza wiara jest bardziej oświecona, aby rozpoznać Boga. Z tego powodu, jeśli chcecie wzrastać w *życiu duchowym*, nie możecie zrezygnować z bycia *misjonarkami*.

Drogi Siostry, proszę Boga, za wstawiennictwem Najświętszej Maryi Panny, świętej Urszuli i świętej Anieli Merici, aby dał wam światło w rozeznawaniu i do podejmowania decyzji, jak również do wprowadzania ich w życie, ze świadomością, że ostatecznym celem życia jest oddanie chwały Bogu. Niech łaska Pana zawsze wam towarzyszy i podtrzymuje was na Waszej drodze. Z serca błogosławię was i wszystkie wasze wspólnoty. Wszystkie! A Wy, proszę, nie zapomnijcie modlić się za mnie. Dziękuję!

Papież Franciszek

Rzym, 3.10.2019 r.